

ПОСТАНОВЛЕНИЕ ПОДСЧЕТУ ВСЕХ ГОРОДОВ И СЕВРЫИ К СУББАТЫ (КРЫМ) РЕСПУБЛИКИ УДАЛАЯ И АДОГИСИ ПОСЛОДЫЧА. ЗАПОРЯЖСКОГО ГОСУДАРСТВА НАШЕМЪ, ПРЕДСѢДѢ СОСЛАНИЯ ПОСЛОДЫЧА ВЪ СЛУЧАЕ, ЕЩЕ КОНЕЦЪ 10-ГО ВЪ АДОГИСКОМЪ ДНѢ ВЪДЪЮЩЕГО МѢСЯЦА.

ПРЕДСѢДѢ, АДМИНИСТРАЦІЯ И ЕКСПОДЕЦІЯ ОДѢЯЛЪ Ч. 5 УЗКИХЪ АДРОСОВЪ: ПОСЛАНИКЪ ВЪ РЕГИОНАХЪ ВЪДЪЮЩЕГО ПЕРІОДА ДНѢ АДОГИСА.

ПОСЛАНИКЪ ВЪДЪЮЩЕГО ПЕРІОДА ДНѢ АДОГИСА "ДІАХЪ" Ч. 5 УЗКИХЪ АДРОСОВЪ: АДМИНИСТРАЦІЯ УДАЛАЯ Ч. 5 УЗКИХЪ АДРОСОВЪ.

ВII. Читателей изъ Россіи просямъ написать на языке, что вы пишете въ—ІІ, въ—ІІІ, въ—ІІІІ
и т. д. (на концѣ слова)—ІІІІІ, и т. д. (на початку
слова)—ІІІІІІ.

Чи се послѣдне слово?
Новицій чину св. Василія въ Добропольї бывшій подъ виключкою опѣку въ управу въ крае руководство патріархъ Симонівъ. Но-
вичій чину св. Василія Великого перетво-
рений въ новицій св. Іосафата Кунцевича
въ Великіи Рукікого. III. Блжнти настановленіи
учителемъ об. Василіемъ. Дотеперъши само-
управа чину св. Василія зломана и подъложенна
въ посторонній управы автократичну. Не-
такий Митрополитъ и галицкій епископы,
какъ въ своеіхъ пѣкіяхъ неподозрѣваніи пра-
вославіи св. Василія, a congregatio de progra-
mata bѣдъ переймасъ въ свои руки сей подъ-
зант. III. Блжнти мають выховати нове по-
пѣщество — якъ вже Gazeta nar. — „krzпer-
ska, dziarskich i licznych bazylianów“. Зъ
того покоління нового мають набиратися новій
ірменіане, реекторы дух. семінарій, катихіти
и учителі молодежі, словомъ всѣ достойники
церкви, а імавѣть епископы и митро-

Се въ короткихъ словахъ те перетворение чину св. Василія, иже въ изблизиности сестре перевестися, „aby polozyć stanowczo
jemu zamachemъ swiatojirców.... jednymъ slo-
wemъ zbrodniczymъ ustawioniomъ o to, by spel-
nił mordny rozbior Polski, odrywającъ od неї
jednakъ i dwa bratnie szczeupy w jeden na-
ciu zagle obrócić jeden przeciw drugiemu“—
съ таинственными словами, чтобы убить самостой-
ной разомъ Руси и довернити ей цѣлковиту
враждебность.

Не хочется говорить о значению и досягнутом таинственном поборении Руси черезъ Святаго. Чувства каждого мыслчивого широты Русской груди одинаковы; а ровно однаакова вспышка, яко рождается изъ русскихъ грудяхъ и такъ выражается. Только на силу можемъ опираться, щобъ не высказати тыхъ чувствъ иныхъ Русскихъ и не восхвалить техъ посту-

Злошасні союзники Поляківъ

Дальше все понадобится нова лялька, лихий политикъ — новый экспериментъ або нова „качка“, безпакитныи шовинистъ — нова фраза. И весь налій, всесой и злазеи на

Про Олексу Довбушука

и его попередникъвъ, и наслѣдникъвъ

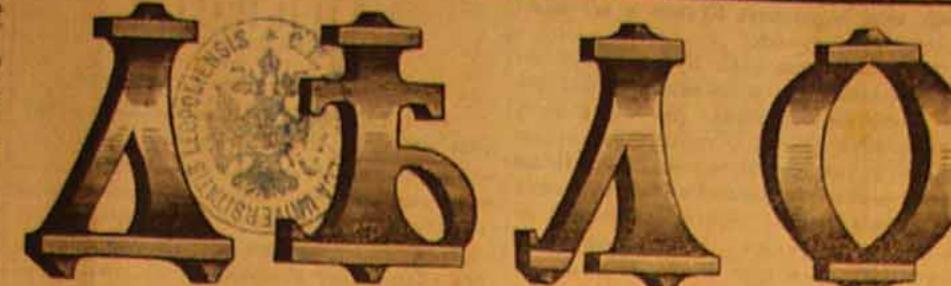
6-100

Проф. дра Юл. Целевица.

卷之三

Першии катакою, що добилися въ по-
лу XVIII-го імену широкой славы на из-
мену Покуту, були Иванъ Пискалинъ,
якоже въ Дніпровской руского нацъ Черемо-
ховъ. Въ р. 1705, отже въ часу першихъ
відомостей конфедерации Ракочевської на
Запоріжжї, коли бешперечно въ розбитыхъ
войскахъ козацькихъ потворилося множество
зброянихъ армій, постремились розбоя на
Покуту. Покутъ роксъ за рокомъ винъ до
1712. Въ армії Пискалина було много
відомостей, будь тамъ въ Бояки въ Переславль-
ську, чи въ містечко мисльо таки бути Гуцу-
ламъ чи відома наскільки підватажи
на Жаду. Въ р. 1705 начали тѣ спиринки
на Умані, де врабували юндитъ, бтакъ изъ
Бердичева, где збили погосъ Голінь-
ківській. Макуличинъ відміни Гнатъ
въ земляхъ міжъ Синюю Тимішаною,
такоже въ то, що починали отшукувати і ловити
зверів. Р.

Быше обльше постраху ростівалъ вине изъ р. 1704 катагь Пинта; начнѣ, самъ Пинкаль-
ский подчинился ему. Добра Косой деревня, тогда же арендѣ боятый жилъ Гедалий, до
которого такоже належала аренда изъ Кутукъ и Яблочкои. Жадность жилья изъ цѣломъ гуцуль-
скому. Подобно не мало только достатковъ, что
Гедалий, жилья жандарчика не выстроилъ
и не шабахъ такъ блескучо и богато, всѣ Геда-
лии и синочки. Иже щаетъ защищало до
шасанного буга, это дочку посвятанную

Предметъ на „Абс“-ъ да дадемъ:		Дан. Русия	
на чистъ рѣкъ	8 гр.	на чистъ рѣкъ	3 грѣхъ
на чистъ рѣкъ	4 гр.	на чистъ рѣкъ	4 грѣхъ
на чистъ рѣкъ	2 гр.	на чистъ рѣкъ	2 грѣхъ
етъ рѣкъ „Бѣліца“	етъ рѣкъ „Бѣліца“		
на чистъ рѣкъ	12 гр.	на чистъ рѣкъ	12 грѣхъ
на чистъ рѣкъ	5 гр.	на чистъ рѣкъ	5 грѣхъ
на чистъ рѣкъ	3 гр.	на чистъ рѣкъ	3 грѣхъ
на чистъ рѣкъ		на чистъ рѣкъ	
на чистъ рѣкъ		на чистъ рѣкъ	
на чистъ рѣкъ	гр. 6-	на чистъ рѣкъ	5 грѣхъ
на чистъ рѣкъ	гр. 250	на чистъ рѣкъ	2 гр. 50н
на чистъ рѣкъ	гр. 1-25		
Дан. Запорожье, городъ Ростовъ:			
на чистъ рѣкъ		10 гр.	
на чистъ рѣкъ		5 гр.	
на чистъ рѣкъ		250 гр.	
етъ рѣкъ „Бѣліца“		на чистъ рѣкъ	
на чистъ рѣкъ	14 гр.	на чистъ рѣкъ	6 гр.

какую, из вызванье отповести вызваньем, без трепоги станут до обороны своей и родности, своих вѣры, своих честей... А власне для того, що чуено ти сказа-

и вѣтъ — щасливый — якъ Ивась въ щастіи.
Для дѣтей — се до лица, для поважныхъ
дѣтей соромъ.

базацкости. Словомъ, старѣя хлѣбки зъужились, наприкрылись и пѣшли въ кутъ на добрѣ заслуженный хлѣбъ политическихъ извѣдѣй.

Треба новон ляльки. И лялька пайшася — лялька на саму Великден та ще й съ „Крашанкою“! Старость не радость — каже наша пословиця, правдивіша оть латинської: *in vino veritas*. Не кождый може бутъ Тыроль и двигаючи осьмий десятокъ лѣтъ на своихъ плащахъ съ колодечнимъ огнемъ а мужескими розумомъ ратувати свою отчину, аль ритуалъ Францію нестарюючайся старникъ патріотъ! Старенкій кн. Горзаконъ, хочъ здається яже ідейний авторъ та ідея, відома

Перед нашими очами отбываются драмы галицкой трагикомедии. Много сумныхъ досадъ нашій галицкой шовинисты, якъ непосиди-
дти, ганиются за щоразъ новыми ляльками.
Быть въ сороковыхъ рокахъ Домбчанскому
быть въ пятьдесятыхъ рокахъ Платонъ Костецкій, що „по има Отца и Сына“ крестилъ
Русь на Польшу; были въ шестьдесятыхъ рокахъ Евзебъ Черкаскій и Зигмунтъ Савчинскій,
быть въ сѣмидесятыхъ рокахъ Юлій Черкаскій съ своимъ славнымъ „прирѣкою“; въ
стать съ початкомъ осьмидесятыхъ рокъ въ
и Теофиль Меруночичъ, незапечатанный по-
вичъ. Все то были „prawdziwi Rusini“ и
ними посылись нашій шовинисты якъ дѣти
щоразъ новыми ляльками. Якъ дѣти думаютъ
що ихъ ляльки справдѣ живы, а не творы з-
наследуемой штуки, такъ и нашій шовинисты
радувались и думали, что се справдѣ въ ты-
gente Ruthen-ахъ natione Polon-ахъ при-
нула до нихъ цѣла живая Русь и доброхъ
замкнулась въ клѣтку Люблинской унії,
що ось, значится, они вже скончили синич-
ки кулаки. А тутъ за каждымъ разомъ вых-
дило сумне розчарованіе. Про Домбчанского
вже нѣкто Й не згадавъ; струны триединой
музы Платона Костецкого звеніть вже толькъ
при тоастахъ и пирахъ, але й толькъ по од-
шевляютъ пѣкого, а вже найменше Русиніїтъ
Евз. Черкаскій и З. Савчинскій отжили вже
своїхъ троюмбовъ и на старость мусати
отбивались противъ нападкъ своихъ коли-
нихъ патроновъ: перший бѣt Dzieciennik polski
и Reforma-ы, другій бѣt Czas-u. Юліана Чер-
каскаго поборовъ родовитый Полякъ Лашин
и Теофиль Меруночичъ, мусати въ самой Гали-

грубой гротеск. Тылью часомъ шали Марусицкій и Гриць Кочерага до лжидѣйской школы, где велика часть гостей була изъ молитвашъ и получали тамъ струнгы. На брамѣ лашили изъ стероуда узброжено въ пистолеты Ивана Терентьевика. Въ хѣтѣ училицевъ тылью часомъ країкъ, узброжна громада надѣбѣгла и разошлась обѣй. Помалко сеѣта 17, спрыгнувъ уступиницѣ изъ хѣста, забрашили двоихъ раненыхъ товарищъ съ собою до Пѣстыни. Они задумались о побѣстисти и дождали той ночи въ дубровѣ надѣя Ключевомъ своихъ товарищъ Волохинъ, але єд помѣркували небезпечность и не надѣялись. Такъ откое подѣлились они туть богатство добѣзыю и поспѣшили наѣхать до Угорщины, але по дорохѣ ихъ разбито. Гдѣ-кать полонено и скварено смертно, нишъ где-съ посечены, а не одинъ прицунуши тако изъ хѣтѣ и стать газдою або пашою съ бѣздами

та бинъ брицю изъ бербенцикъ.
Около р. 1712 виагъ буть ишъ ижайе
Иванъ Панчишинъ съ двома Водолами и б Гу-
щулами до Коломыи та зрабувашъ жида Ма-
норка. До маиль яго намовити арендарь
изъ Саджаки, Абрамю; але наладъ не удавася,
бо таки зарагъ обеночинъ ихъ поручникъ Со-
сновецкий съ емолями и вълошии вѣхъ.
При протоколахъ, які съ ними списано, вы-
ступають имена вирочимъ не ишадъ, и пр.
икогось шатагъ Вербы, що маиль разобрати изъ
окомицѣ Кутъ, Шаунгуръ изъ Текути, Тутя-
коинъ изъ Довгополи въ т. д., але вѣхъ они разби-
вали, які здавася, гдець изъ Воломинъ або изъ
Уграхъ, бо промѣтъ тон глухой вѣсти не було
чутіи о нихъ изъ нашебъ бедї заместъ ивного.
Тогда зловлено и Илья Шансцикого. Передъ
судомъ призначена бить задедво до гдечого; коли
ще була молодымъ, неженатымъ, маиль его

ДОНИСЬ

Въдень 16 мај 1882

(М.) (Письмо против наплыва российской живности въ Австрии.) Россійской живности все еще разъ праѣть наплываютъ до Австрии, а именно до Галичины. Обаы, высказанные вами въ „Дѣль“ не только о тошнѣ оправдуются, але и що разъ ширшаютъ и винятъ иже извѣтъ надувайскую столицу. Я не думю тутъ про интервѣлию Шнерера и товарищъ изъ рады державной, вымѣрену бльше противъ Россіи, икъ противъ наплыву живности. Засчетна рѣчь, що икъ исхода, такъ и изъ Вѣдни бореси съ собою два противнія стремленія: живописе и противживописе. Се бльше дивно, що извѣтъ въ такомъ космополитичномъ мѣстѣ, икъ Вѣдень, рухъ противуживописей етакъ що разъ видѣтъши и ширши. И се не менше дивно, що наплывомъ российскихъ живности до Галичины починае вже тревожитись извѣтъ наша далека бть вѣсть столици надувайска. Щобъ доперна аробили нашъ Вѣденцъ, колибы они були въ нашей шкобѣ? Най нась не обманюте вѣденськое дневникарство съ своими симпатіями для живности, голошенными въ имени нашей столицѣ! Се жъ, вѣбетно, пишутъ родній брати тыхъ самыхъ, що теперь петами накидали Украину и всѣй Россіи. Най нась не обманюте и ухвала вѣденськой рады мѣненіи про подмогу живописимъ выселенцамъ. Се жъ по перве дѣло милосердія, а въ друге тутъ иде про те, щобъ икъ можна скоро „вынести“ живому за границѣ Австрии. Си подмога не перечить неприхильности великої части Вѣденцѣвъ для наплыву живности. Найлучшимъ доказомъ егого послужить петиція, яку внесли 500 вѣденськихъ обывателѣвъ до рады державной противъ наплыву живности въ Россіи. Вы можете удивуетесь, що на майже миллионову людность Вѣдни нашлое ледво 500 петентовъ; такъ вѣжте, що се еталоси не вадли малости охочихъ подписать таку петицію, а вадли скроести, а радше наглости подания сеи петиціи. Такихъ, що готовъ си и пынѣ подписать, можете начислити цѣлій десятки тысячъ. Я подаю намъ ю петицію въ дословибмъ перекладѣ, бо я си не бачинъ нѣгде изпечатаною иѣ въ вѣденськихъ, иѣ въ нашихъ краинъ дневникахъ. Ось она:

три изъ цѣлой Россійской державѣ винятъ противъ себе такъ загадливо изоруженые и обуреные, дѣшовоще вѣсъ до небывалыхъ ружь, извѣтно головну причину сего жуткаго самыхъ себѣ гандати. Се принущими извѣтъ нешибѣсть супротивъ численнѣй членъ российскаго правительства, котрѣ икакратно высказувало свое пересиѣдченіе, по непродуктивне а для изгнану шкодливъ болѣе (Sebastianscheise) многіе российската живности выкликае противъ винть изгнану бльш разу. Тежъ саме мусѣли признати изъ сокта спроводніихъ, винѣтъ самі англійскій извѣтлы, котрѣ хочъ мали себѣ поручену оторванаго элементу людности (живности), иже тѣ не могли вдернатись бть извѣстѣнѣнаго изгнану российскихъ живности. Напльвомъ таєкъ элементъ есть загроженый внутрішній станъ нашей отчизны, где вже доси извѣтъ надуврии надувашка подажи прадѣ въ страшнѣ упадокъ матеріальный продуктивніи класу середніи. Каждый, що любить Австрию и їи жителѣвъ, мгбы толькъ съ найбльшихъ болемъ дивитись на те, колибы сей такъ сумній станъ нашей отчизны ще бльше изостришь черезъ громадный напльвъ непродуктивнаго и чужого элементу и колибы важѣсть пошуру народного добробыту, настали тѣ алощнѣ обновленія, що въ сусѣдній державѣ донеда единодушнаго бтпору такъ въ стороны таєкъ изрода икъ и правительства. На конецъ и тѣ еще треба поднести, що существующи сасады и станъ людности есть безперечно подстаки каждой державы и що бти не може бути икъ неній бть шкоды интересовъ изгнану. Вад дотеперѣній прескорый изростъ живности, що послія статистичныхъ высказывъ вбльшишъ Австрии за послѣдніхъ 20 лѣтъ икъ доси въ Вѣдни извѣтъ въ трохъ, потягасъ изъ собою въ певнѣй мѣрѣ таку змѣну. Черезъ новыд громадный напльвъ виа границѣ изрослабы и вмѣна до спраподѣнного и отчиннаго небываленства извѣтъ для самого характеру державы. А сей характеръ есть мимо всего освернанія все таки еще передовѣсь христіанскій, нащо указуе и цѣла исторія и численнѣй институціи и ваконецъ самъ титулъ Е. В. Цѣсари. Есть се глубокимъ пересиѣдченемъ петентовъ, и въ тѣмъ стоитъ извѣтъ извѣтъ больша часть обывателѣвъ державы за ними, що сей характеръ державы не може бути змѣненый и извѣтъ ослабленій бть найсумнѣйшихъ наслѣдствъ. Сумній досиѣды сусѣдніи державы — съїдоцтва тамошнаго правительства, — изтеріальне добро нашихъ обывателѣвъ, истиричный и моральный характеръ малой державы, ваконецъ грозища си шкода и втрати, що симптомъ є єфектъ на захиснѣ

„Наиновѣйший подѣлъ, икій вайшли иль Россіи какусть обавлятися, що вынандровуючій зъ оттамъ жиды можутъ ввернутись до Австріи. Вынаній тымъ обавы наклонили вже иль угорской части нашей державы таможній власти комитатскій, зборонити наплыту жидовъ до Угорщины, и привенчолють нась тоже само отиестися съ просьбою о принятье такихъ же мѣръ въ краяхъ, вступленыхъ иль ради державной. Если вже путь вагалъ всякихъ наплынъ постороннихъ людей иль большихъ размѣръ вызываетъ противъ себѣ справедливѣй обавы задли того, що черезъ такій наплынъ даже некористно могутъ вмѣнитися теперѣшній мѣродайный

Digitized by srujanika@gmail.com

ченн — ико „кинжочкѣ представлюючи по содержанию пустый шалъетъ“ — таинъ пише: „До отзыву „Дѣла“ о Кулѣшѣ мы зъ нашей стороны додаво лише, что можено лише широ жалѣти надъ человѣкомъ, що на старости лѣтъ пустивши на икайсъ дивоглядий елюкубращіи занѣсть того, щобы свой призванный литературный талантъ ужити на дѣйстїи службу справъ, котра потребуетъ руку и головъ, роботниковъ и роботницъ.“ Та сама газета подаво въ ч. 48 дуже удачно написану статью о отзывахъ и политицѣ Поляковъ по причинѣ великоднаго выступу Н. Кулѣша, котру подаво въ наѣближшихъ ч-яхъ.

Не менше основно занялась и кіївська „Заря“ розглядомъ „політичної мисії“ Н. Кулъша въ Галичинѣ. Критика „Заря“ из Кулъшеву „Крашанку“ и „Хуторну поезію“ зовсімъ годиться съ выводами „Дама“. О самой особѣ Н. Кулъша пише „Заря“ мѣжъ ними такъ: „Дуже сумний успѣхъ Кулъша въ Галичинѣ въ ролѣ претендента на руководчу політичну дѣяльність, югомъ здивувати кожного, кому сколько небудьзвѣстна ми-нушность сего висателя въ Россіи. Коли за Кулъшемъ числяться „Записки о Южной Руси“, „Основа“ и гдешо твкого іншого, заслугую-чого на всякую повагу, — то ему принадлежить такожъ „Мальована Гайдамаччина“, „Історія возсоединенія Руси“; — двѣ части літера-турної дѣяльности, що виключають себе вза-имно поглядами, симпатіями и антипатіями ихъ автора; посльдуше знищило попередуше, по-чатокъ не казавъ ждати такого конця. И все-то сповнилось безъ всякихъ признакъ вну-трїшньої душевної борбы, безъ тажкои хоро-витої кризы въ свѣтоглядѣ автора. — Таке поведеніе Кулъша зовсімъ изоловало его въ Россії таї середъ Великороссовъ якъ и середъ Русиновъ. Роля Кулъша, здавалось, була вже разъ на все закінчена, тожъ могло се толькож-ко здивувати, коли би послѣ того всего появився на аренѣ межинародної борбы въ Галичинѣ съ претенсією на проводництво“. Указуючи на всю невластивость и ошибочность роль Кулъша, подавши загальну характеристику „Хуторної поезії“ и „Крашанки“ — „Заря“ таї пише дальше: „Помимо цѣлон-фальшивости въ историчныхъ „изысканіяхъ“, всеси неприличности тону, съ якою звертається до бѣдного народа и его мужныхъ, ширыхъ представителівъ, послѣдній отзывы Кулъша и гармоніюючий съ нимъ голосы гдекотрьхъ поль-скихъ газетъ выявляютъ передовсій недоста-чу політичного розвитку тихъ, що голосять таї принципы. Кулъшъ и его прихильники звертаются назадъ бѣ теперѣшности, глядять по заду и вже задля того не можуть числити на успѣхъ своихъ проповѣдей не на часъ.“ Наконецъ выказує „Заря“, що коли має прїйти до миру и ладу мѣжъ Поляками и Русинами, то се може статися толькож ровно-правности и взаимного пошанування та выро-зуміння, а не тими блудными мановцями и спо-

измовити трехъ: Мельникъ въ Донгополя, Дѣ-
душко и Кочуба до нападу на Орменъ — куп-
цѣкъ въ Сучавы, при чѣмъ трехъ Ормент
забили. „Потому — каже — валаходивъ мой
отецъ ту справу и вже я бѣльше тымъ не ба-
вився“. Запытанный про нападъ на Косбнъ
каже, что до того вго измовивъ ватагъ Пинта
„Коли нась роабили по дорожѣ, икъ мы въ подѣ
Косова утѣкали до Угорщины, то я пернувшись
до дому, оженившись и статкувшись на свой бать-
ковщинѣ. А коли теперь пріѣшли смоляки, то
я пригадавъ себѣ давній мои учинки и пой-
шовъ въ хаты, та вaledно чверть милѣ и уй-
шовъ, коли мене зловили и тутъ пристанили“
Запытанный о заббиство двохъ дѣтей въ Зверхо-
елю, сказавъ, что о тѣмъ нѣчого не знає, бо
тогда бувъ въ Семигородѣ (въ Арделю).

Опрышки мали веюды на Подгбю, чи не въ кождомъ таки селѣ, иѣрныхъ побратимъ, що ихъ у себе гоствали, переховували ранихъ и слабыхъ лѣчили и часто о неѣхъ ровбояхъ напередъ вже знали. Такими ихъ побратимами були часто жиды, н. пр. Юра арендарь въ Мышинѣ коло Печенѣжина и Абрамко Метерцій въ Савогова. Сї достарчали опрышкамъ боклагами горѣвку, харчъ, пороху, олона на кулѣ, стрѣльбы, топбрцѣ а часомъ и самѣ выправами правили, хоть въ нихъ особисто участи не брали. Головнымъ пристановищемъ опрышковъ бувъ тогды Ключѣвъ горѣшный и не разъ отпочивали они въ той Ключѣвской дубровѣ, где то по колька десятѣхъ лѣтахъ поетъ Карпинській такъ сердечно прощаюся съ своюю Линдорою. Въ самѣмъ селѣ сходилися они у Савки, у Филипа, старого Зечка и у его сына Федора; Федориха переховувала имъ въ своихъ сусѣкахъ золотй ланцушки, перлы, коралѣ и т. и.

Около р. 1719 нашли были ночею опрышики подъ проводомъ Леська въ горъ на дворѣ Михаила Піотровскаго въ Живачевѣ, его самого

собаки, куда повертают Кулъш и егопольский неширй обозатель."

Се суть отзыви о П. Кульши тыхъ газетъ закордонскихъ, котрій иенше-больше можуть выражатись выражень думокъ нашихъ закордонскихъ братей, о сколько они въ галівъ можуть танъ высказати свою гадку. Не ише, щобъ величатись, але щобъ о сколько можна ясно воставити цѣму справу, подносимо итоль мѣсци, що Голосъ „Дѣла“ усіть собѣ зъеднати нагу прилюдной опознії не только въ Галичинѣ але и на Українѣ. Після выснови изведеныхъ отзывовъ може собѣ каждый уяснити ролю П. Кульши въ Галичинѣ. Ся ролю скончена межи Русинами, але не скончено еще межи Поляками. П. Кульши, якъ говорять, клопочеся теперъ о австрійске подданство разомъ съ Іваномъ Еміліяновичемъ Левицкимъ має выдавати четыри разы въ тиждень політичну газету „Хутбрз“. Звестна рѣчь, що еще съ кінецемъ минувшого року задумали були Поляки здвигнути своїми фондами руску газету щодену выдавану въ шовинистично-польськобъ дусѣ. Звестно такожъ, що тогдѣ Іванъ Еміліяновичъ Левицкій, отставний секретаръ товариства им. Качковскаго и такій же редакторъ двохъ ч-ель „Друга Народа“ и чотирехъ ч-ель „Бескида“, заходився ввести въ житє тулу польско-руску газету. Не знаємо чи бракъ довѣрія до особы выбраного антерпринера, чи якій іншій причини розбили задумане дѣло. Зъ того часу лише помагавъ Іванъ Еміліяновичъ Левицкій польскому комитетовъ выдавати такъ званий рускій книжки „oświaty ludowej“. Спілка Івана Еміліяновича Левицкого съ Пантелеймономъ Кульшемъ есть сама собою достаточно характеристична. П. Кульши якъ зачувасмо, має еще выдать въ „Masiegi polskie“ на разъ брошурку „Пляницѣ“. Не потребуємо близше застановлятись надъ тихъ вѣстями, бо они самі за себе говорать.

Для насъ важне только те, що дождемъ еще одного акту высше згаданої трагикомедії съ ляльками. Пробы съ Домбчанскими, Коцєцкими, Черкаскими и т. д. збогатятся єще одною пробою. Політичне самодурство буде процвітати еще одну добу. Еще одну добу будуть замкненій очи на серіознѣсть самого важного пытania и еще одну добу буде требовати дитяча омана. Чи се буде послѣдна проба, послѣдний експериментъ съ ляльками, — не знаємо. Съ цѣльмъ спокоємъ ожидаемо бити грани нового акту трагикомедії нашихъ шовинистовъ. Якъ попередній „gente Ruthen natione Poloni“ були лише ляльками, изольоваными людьми безъ всякого впливу и значенія середъ Русиновъ, такъ и въ еще большої мѣрѣ „новоздигненій“ останутся лише ляльками. Нещасній союзництва сталися очевиди якимись фатумъ у нашихъ галицкихъ Поляковъ. Боліше якъ трійцѧльтній сумній досвѣдъ не опамятає ихъ и не поучивъ, що тою дорогою не дойдеся до миру и ладу. Се сумно, але и характеристично.

зывали и врабунали, а дворъ спалили. Зъ отс
пойшли на Солотвину, и стали потомъ въ деви
ницкй сиглъ сердь густыхъ, темныхъ запу
стбнъ. Та не могли опрышки рошаюватис
бевъ сварки, жаденъ не хотѣвъ брати дробини
и квефовъ *) и стижокъ, а каждый хапав
ва обушки, пистолеты, шабаљ и ладовницт
Въ тмъ отозвалася въ боку ловецка трубка
бувъ се Макаревичъ въ Кривця, що полюючи
сь своими людьми на авѣря по подъ Кливу
ажь туды заглався. Опрышки перелякалис
може то погонь а бодай чи не буде яка зрада
Але Макаревичъ не бувъ въ такихъ; бнъ по
звався съ ними скоро, позднавъ ихъ и подѣ
ливъ здобычею и припровадивъ наѣсть купши
на тѣ рѣчи. За се дѣставъ бть опрышковъ ве
ликій червоній чоботы и квефъ.

Подъ конецъ трійцатыхъ роківъ тамто въку выступає найбільшій въ опришкові Олекса Добушъ. Свою отвагою въ нападѣ смѣливостею въ оборонѣ, свою дикостею юнацтвомъ, котре лагодила природна простота и добродушність, повыскавъ биь собѣ широку славу на цѣлой гуцульщинѣ. Палкій, пре, пріемчивий и меткій ватажка ставаня въ одній сторони любимцемъ подгірекого народу, що видѣвъ въ нѣмъ може найлѣпшого въ по- мѣжъ ледвижній, а въ другои сторони бувъ постражомъ жидвижъ, купцъ и богатыхъ економовъ. До него горнулися покривдженії, щобы за нихъ мстиця, ледвижъ, щобы подъ єї ватавтвомъ нажитися дикои свободы и набутти битыхъ сороковцівъ и червонцівъ, до неї ливши дѣвчата и молодицѣ, коли збійшовъ агоръ, та появлявся то тутъ то тамъ на іграшкахъ та на танцяхъ або на весіляхъ. Его можно назвати простымъ разбойникомъ, сколибы ему ходило лише о грошѣ и здобичи то бувбы нападаць зарбно на богатого гуцула.

*) пермятка, хустка, Weiberkappe, Schleier

икъ и на жида-арендаря, на купця Орменина, або на паньскій двіръ; а мы видимо, що коли напанъ на якого гуцула, то хиба лише въ помсты а не для розбою. Найбóльше стався симпатичнымъ свою лагодностею и такъ скказати галантностею, съ якою относився до слабыхъ женищъ, або до тыхъ, що его вытали на поровъ хлѣбомъ и солею. Що найменше о сѣмъ лѣтъ, отъ р. 1738—1745, пробувашъ Олекса въ полонинахъ; где вызимовувався, сего, икъ вдаєся, нѣкто нѣколи вже знати не буде. Чимъ тяжши пригоды биь перебувавъ, чимъ бóльше вороговъ наставало на его житъ и чимъ бóльше угаялося за нимъ и за его дружиною войско и смоляки, тымъ бóльше дивною, майже казочною ставалася его постать въ очахъ народъ, ширились всѣлики чудній вѣсти про него, що биь непобѣдимый, що его жадна куля не имеєя, що треба ажъ чаровъ, щобы смѣлого ватажка вгубити и жити вбачити.

Не будемъ тутъ агадувати про вѣликій
переказы и вѣсти въ житія Довбуша и про его
рѣжній пригоды, о колько о тѣмъ устне пере-
данье розказув. Нема села на цѣлоднь Підгіррю
почавши отъ границь Волоцьни ажъ по горы
сѧндцкій, гдебы не вязався до якон полониць,
або скалы або керницѣ якій небудь переказъ
про Довбуша.

Такихъ переказовъ есть всюды по подъ горы до волѣ и булавы то рѣчъ дуже вдична и красна, колибы ихъ кто уложитъ въ одинъ зборникъ. *)

^{*)} Гдеякі знаходяться въ дѣлѣ: „Gawedy i obrazy“ K. Wl. Wójcicki, Warszawa, 1840, Т. II.

отношении, то изъ сюда слушаю тѣ общіе мысли
нашть изъ далеко большіхъ размѣръ. Даже
може сбѣз закрытии очей передъ тѣмъ же
тоже, что тѣ элементы лѣдности (жидк.) и
третій изъ цѣлой россійской державы външи-
реніе, дошедши же до наибольшихъ раз-
меръ, наѣрно голову причину чего жесто-
вши самыя себѣ гандки. Се привущиши къ
изменѣнію россійскаго правительства, когда же
окончательно выскакуло свое пересѣдчаніе, по-
ниче (Gebahngungswise) множитъ россійскіе
жидкіе выскакивая противъ нихъ вагалку
разу. Те же саме жесты призвали изъ сокол-
справодливыхъ, взять самъ англійскій кон-
гарты, потрѣю же имъ себѣ поручену оторвану-
го элементу лѣдности (жидк.). Жизнь та
не могла вѣрнуться бѣзъ наистрѣшшаго жесто-
ду россійскихъ жидковъ. Напльвомъ таєкъ
то элементъ есть загражденій внутренней
стани нашей отчизны, где же доси захотѣ-
наадмѣрии надъніемъ подважки правѣ въ страхѣ
упадокъ матеріальнаго продуктивнаго элем-
енту сердной. Каждый, що любить Австрію и що
жителѣть, мѣгбы тѣлько съ наибольшимъ бѣ-
лемъ дивитись изъ те, колиъ сей такъ чужой
стани нашей отчизны «ще бѣльше внутренніи
черезъ громадный напльвъ непродуктивнаго
и чужого элементу и колиъ важность подважки
народного добробыту, настали тѣ влощаскіе
ношени, що изъ сусѣдій державѣ донесли до
единодушнаго вѣпору такъ въ стороны погу-
нрода ить въ правительство. На конецъ и та
еще треба поднести, що существующіи склады
и стани лѣдности есть безперечно подважки
каждой державы и що бѣгъ не може бути изъ-
неній бѣзъ шкоды интересовъ вагалу. Такъ
дотеперѣшній прескорый вѣростъ жидности,
що послѣ статистичнаго выказыванія побольши-
въ Австріи за послѣдніхъ 20 лѣтъ изъ дик-
а въ Вѣдни наїть въ троя, потягасъ изъ собо-
въ певнѣй мѣрѣ таку вѣтну. Черезъ новый
громадный напльвъ въ границѣ врославы и
вѣтна до справдѣшнаго и очевиднаго высту-
ченіста наїть для самого характеру державы.
А сей характеръ есть мимо всего обозре-
вания все таки еще передовѣсъ христіанскій
нашъ указуе и цѣла исторія и численній ин-
ституціи и наконецъ самъ титулъ Е. В. Цѣсарі.
Есть се глубокимъ пересѣдчаніемъ петентовъ,
и въ тѣмъ стоитъ неарбовано больша часъ
обывателѣть державы за ними, що сей харак-
теръ державы не може бути вѣтненій а вѣ-
тъ ослабленій бѣзъ наїсумнѣйшихъ вѣ-
сѣдствъ. Сумній досѣвѣды сусѣднов державы
— съѣдоцтва тамошнаго правительства, — ма-
теріальное добро нашихъ обывателѣть, вѣ-
тичный и моральный характеръ нашей державы,
наконецъ гровяча ви шкода и ватра,
що иѣчимъ въ сиѣтѣ не даласъ напрашитъ
— все те разомъ вкладав свитый обовину,
запобѣгчи гровячому лиху и небезпечнѣсту,
поки еще часъ. Для того ввергаются подважки
— съѣдоцтва тамошнаго правительства, — изъ
просьбою: Высока Палата послѣвъ вмолитъ
возврати правительство, предпринити отвѣдѣ
мѣры, щобы вынандровуючі въ Россіи жиды
не оселювались въ Австріи и щобы таїже
и самъ перѣездъ для нихъ бувъ по возможності
обманомъ. Вѣдни 9 мая 1889г.

обмененыи. Въдень 9 май 1882^{г.}

Ся петиція, думаю небуде безъинтересною и для Галичанъ, безперечно далеко ближе заинтересованныхъ и загроженныхъ наплыть жити въ Россіи. Чи ехотять Галичане въсн

сноими бицями и съ чередою громады Марквки. До колибы взглядавъ гдеколи стары Довбушъ, а часомъ оба его сыны Олекъ и Иванъ Довбушуки. Олекъ не подобалось ти нужденне житье, — житье бевъ выгляду лѣпшу будучность, тожъ покинувъ скоро альця и матерь и жѣнку и зачавъ разбиватъ. Первій пробы удалися добре тожъ постановиши учинити гайдамацтво своимъ ремесломъ. Такъ видимо его вже бть р. 1738 на чомъ у ббрной шайки, съ котрою робитъ скоро възважко напады на бльшій розмѣры. Одно разу, чи не въ першомъ таки роцѣ своего рабишацтва, напавъ би на Чорий Ославы или Ланчина. Газда, що, якъ вдалася, звязъ изредъ о его приходѣ, казавъ накрыти стѣль понакладавъ всякого харчу и перекусокъ, вѣбѣгъ противъ гостей съ фляшкою горѣвки и принішъ на поровѣ здоровлемъ Олексы. Тыль уйминь ватажка до того степенія, что той да знакъ своимъ хлопцямъ, щобы не робилъ жажднои пакости и нѣ крыхты не рушали. Ща такъ гладко вызвались ииши Ославецкїй люде. Побачивши опрышковъ, покидали они сиихъ жѣнокъ и дѣтей и свои хаты и поїтъся до лѣса, почѣмъ опрышки четыри хаты пребували. Позаякъ Довбушъ дуже рѣдко живашъ на селянъ, а коли где наставъ, то хиба и пометы за яку враду, тожъ треба припустити що икась албѣсть и гибѣть спровадили его въ ославскихъ громадянъ. Въ отсм пошло цѣль товариство на Малій Лючки за подмовою одного Лючанина, що посваривши съ трема родичами братами, подмовивъ на нихъ опрышкій и самъ помогавъ братонъ рабувати.

(Дальше буде.)

Василемъ, которого отдали въ женщины и загнали въ дальню чумизу. Мати Оля, Гаэль, также страдала, поглядывала на тугу Оля и ростралъ майна черезъ платье Танаса. Мѣсяцъ Танасъ Василь первыи въ войска съ товарищемъ своимъ изъ того же полка, Тимкою, который дослужился капраломъ. Сердечно отрѣчались ихъ парубки въ дѣвчата въ солдатъ, а наибѣльше любовь его Оля и склонотана ей мати. Танасъ - капралъ, который дослужился гвардии лейбъ Василь, вѣнала Оля въ око, въ нѣмъ будто замѣтила родственникъ гадка, отбитыи Васильевъ вѣну дѣвичину. Его заходы однокожъ оставляли безуспѣшны, тѣмъ больше, чѣмъ въ иныхъ парубки въ дѣвчата оторонить отъ него здѣшняго капралскаго буты. Зависть доводила Танаса до того, что бѣзъ входить въ тайну звону съ арендаремъ, который отъ подмогого писара Скорицкаго уѣхалъ въ Нагорнаго выудирти за дробную сумму продажи хлѣбъ и галдѣвости. Арендаръ Гершъ уѣхалъ изъ Танаса, чтобы бѣзъ обокраинъ вѣста Прокона и подложилъ дешо въ краденыхъ рѣчахъ въ хатѣ Василя, коли сея выбереся на ярмарку до мѣста. Танасъ спершу вагасъ допускали такого подढѣлъ злочинства, але коли Василь приходило выявлять его за те, чѣмъ позволяли себѣ кепкувати въ прилаги и вскихъ снатающей, рѣшился побѣгти на Василью. Иванъ Гершъ удалился, Василь невинно пошадилъ въ винницу, а Гершъ проганялъ Нагорнаго за область, безуспѣшно старавшись наклонити Галію, чтобы бѣдата домыка за Танаса-капралъ и такъ нашла себѣ приютъ. Оля не може покрыти, чтобы Василь стала злочинцемъ и покладалъ въ Богъ надѣю, чѣмъ его невинность выявится. И спрѣдѣлъ, коли бѣтакъ Танасъ, вступивши разъ на олѣзкую дорогу, умавилъся на тайныхъ сходинахъ въ лѣсѣ съ писаремъ Скорицкимъ обокрасти двѣрь, подолухуе цѣлу ихъ размолу Оля, которая не мѣнила пристановища пробуя въ лѣсѣ саме въ ту пору. Оля дознавалася, чѣмъ Василь дѣсталъ до винницъ черезъ побѣгти Танаса, идасъ въ разнукъ до него съ докоромъ, писарь уѣхалъ, а коло Танаса забираясь удусити Олю, надѣбѣгаютъ на си крики парубки и матери. Танасъ пускается на вѣтка и попытка итъ прощастъ, находить заслуженную смерть. Саме въ святочнѹ уроочищѣ, коли старъ и молодъ весело забавляются, вертасъ Василь вызволеный въ винницѣ. Выявлены невинности ще болѣе одушевляе парубки и дѣвчать до забавы и танцѣвъ. — Перенедень сего твору досыть удачне, характеристика обѣбъ вѣна, лишь акція трохи за слаба, до чѣмъ не мало причиняются предовѣтнѹ спѣви. Хочи музика сего твору гарна, належалобъ однокожъ скоротити пѣсню Василя въ I дѣлѣ „Рѣдный мѣдъ краю“, дуетъ Василь и Оля при концѣ I дѣлѣ и сѣйланку Танаса про горѣвку въ II дѣлѣ, а чѣрезъ то уѣбръ не бувы такъ розятливъ, акція була въ трохи жестѣша. Уѣбръ сей мае въ иконографиѣ мѣсѧцѣхъ цѣху морализуючу, проповѣдничу. Мораль повинна выплывати въ ситуациѣ и проповѣдати чѣмъ дѣятельнѹ выступающихъ лицъ; отже и въ тѣмъ взглядъ належалобъ сей тѣбръ спровѣдити. Именно неѣтпѣднѣе морализованье вложене въ уста Василя „о чистотѣ языка“, чѣмъ можно бѣзъ обинути, вкладычи насыщени въ уста себѣ стѣрѣающихъ Танаса и Василя при поворотѣ въ сего. Такожъ ослабляе акцію и враженіе драмы проповѣдническаго промолва Василя въ V. дѣлѣ до зѣбраныхъ въ недѣлю на забаву парубокъ и дѣвчать. Представлене выпало въ загадъ дуже добре, а ролѣ були отпѣвѣно роздѣлена. П. Гриневецкій бути непрѣвѣнѣнъ въ ролѣ Танаса-капралъ, п. Стѣфуракъ дуже удачно отгравъ арендаря, а п. Пасецкій дуже добре держаця въ ролѣ Нагорнаго. Спѣви були выкананы зовѣтъ поправно съ вынѣктомъ дуету въ I. дѣлѣ, въ котрому и. Даниловичъ (Василь) спавъ ти тону. П. п. Пасецка (Оля) звернула на себе увагу силенною публикою, по части такожъ замѣсеною.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархії Львовской.

Душпастырскій посадъ получили: 1) Тадѣ Кончевичъ, завѣдательство въ Переопельникахъ, дѣк. зборовскаго; 2) Іоанъ Дымушевскій, сотрудникъ Чортковой.

Запрошеніе до спробованія щастя

при великомъ державою загварантованомъ тишину Гамбургскіхъ грошевыхъ лѣбобиъ, въ котрому

8 миліоновъ 634,275 марокъ

мусыгъ бути выграй.

Тои найбѣльши грошевое лѣбование складеся въ 7 клянъ и мѣстѣ 93,500 оригиналъныхъ лѣбобиъ, въ котрыхъ 47,600 — отже надѣя половина — мусыгъ выграти.

Найбѣльша выграша выноситъ:

400,000 марокъ.

Въ особенности выграша подѣленъ, дѣлъ складе:

Премія А M. 250,000	3 Выгр. А M. 8,000
Выграша А 150,000	3 " " 6,000
" 100,000	54 " 5,000
" 60,000	5 " 4,000
" 50,000	108 " 3,000
" 40,000	264 " 2,000
" 30,000	10 " 1,500
" 25,000	3 " 1,200
" 20,000	530 " 1,000
" 15,000	1073 " 500
" 12,000	101 " 300
" 10,000	27,069 " 145
etc. etc.	

Тягненія выграшихъ установлений урядово пѣла піану.

Для найбѣльшаго первого тягненія выграшихъ того великаго грошевого лѣбования контуръ цѣлый оригиналъ, лѣбъ лишь въ марокъ або з. въ 3-50 дѣлъ, лѣбъ въ 3 " 1-75 чверть " 1/2 " 90 и ти державою загварантованій оригиналъ лѣбоби мы, по одержанию належитъ въ банкнотахъ або почтовомъ силагатокъ, размѣломъ франко и въ найдальшій стороны. Малѣ квоты можуть бути надѣланы такожъ въ почтовыхъ маркахъ.

Дѣмъ Wehling & Co. выплатитъ въ короткѣмъ часѣ своимъ клиентамъ ранѣе выграша по марк. 150,000, много по 30,000, 5,000 въ г. д. и чѣрезъ тое прачинивъ вѣламъ до щастя численныхъ родинъ.

Каждыи участникъ одержує на замокленіе официальнѹи пляти, который выкаиваетъ такъ розноложеніе выграшихъ, лижъ и укала поодинокихъ кѣль.

Выплата выграшихъ поспѣдуе вѣдь скоро пѣла гвардію держаны.

Нѣрѣтно можна на певно числити на дуже живу участъ въ тѣмъ на солидной основѣ заложенъ предпринятіе, и дѣлого, чѣмъ можна було вѣт пропорученія выкаиваетъ, просимъ замовленіе икъ пайсюре а на всякий случай передъ

намъ надѣлати.

(4-5)

Wehling & Co.,

Нашт-Лоттери-Сомптоир,

НАМБУРГ.

— — — — —

Dziwne gzeozu

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —